

„Sarah rafináltan megírt, érzéki és szórakoztató történelmi románcai felülmúlhatatlanok.”

– Jennifer L. Armentrout, bestsellerszerző

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a light blue, off-the-shoulder, long-sleeved historical gown with a full skirt and a pearl necklace with a green gemstone. She is standing in a grand, ornate hall with classical architectural details like columns and arches. The lighting is dramatic, highlighting her and the gown.

A Pimasz és a Fenevad

„A történelmi románc királynője,
aki mindenkit magával ragad.”

– *Entertainment Weekly*

fine ●
selection

S A R A H M A C L E A N

SARAH MACLEAN

*A Pimasz
és a
Fenevad*

A Keményöklű Gazfickók ♦ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*V-nek.
Té vagy a kedvencem.*

Első fejezet



1837 szeptembere
Mayfair

AMAGA MÖGÖTT TUDOTT HUSZONNYOLC ÉV és háromszázhatvannégy napban Lady Henrietta Sedley szerette azt hinni magáról, hogy megtanult néhány dolgot.

Megtanulta például, hogy ha egy hölgy nem járhat nadrágban (márpedig egy gróf lányának esetében sajnos ez volt a helyzet, még akkor is, ha az a gróf cím és vagyon nélkül kezdte az életét), akkor ügyelnie kell rá, hogy a szoknyáján feltétlenül legyen zseb. Elvégre sosem tudhatja, mikor lesz szüksége egy darabka kötélre vagy késre, amivel elvághatja a kötelet.

Azt is megtanulta, hogy mayfairi otthonából csakis az éjszaka leple alatt ajánlott kiszöknie, mégpedig hintóval, amit egy szövetségese hajt. A kocsisok hajlamosak áltatni az embert, ha titoktartásról van szó, de végső soron annak vannak lekötelezve, aki aztán többet fizet nekik. A fontos tanulság, amit ebből leszűrt magának, az az, hogy a legjobb szövetségés általában az ember legjobb barátja.

És talán az első a listán, amit életében megtanult, hogy hogyan kell Carrick-csomót kötni. Ez ment neki, amióta csak az esztétus tudta.

Az ember azt hihetné, hogy egy ilyen furcsa és ritka szakértelemmel felvértezve Henrietta Sedley pontosan tudta, mi a teendő, ha esetleg egy megkötözött, eszméletlen férfit fedezne fel... a hintójában.

De tévedne.

Hattie valójában álmában sem gondolt ilyen eshetőségre. Igaz ugyan, hogy a kikötőben otthonosabban mozgott, mint London báltermeiben, ám lenyűgöző élettapasztalata egyáltalán nem terjedt ki semmiféle bűnügyi eseményre. Ennek ellenére most ott állt a koromsötétben – teletömött zsebekkel, a legkedvesebb barátjánál az oldalán, hogy a huszonkilencedik születésnapja előtti éjszakán megszökjön Mayfairből, ahogy azt már előre alaposan kitervelte, és hogy...

Ekkor Lady Eleanora Madewell halkan és úrihölgyhöz méltatlanul füttyentett egyet Hattie füle mellett. Nora – aki egy herceg és egy ír színésznő olyan hatalmas szerelméből született, ami házassággal végződött – rendelkezett azzal a fajta pimaszsággal, amit az örökös főnemesi címek és az irdatlan vagyonok birtokosai megengedhetnek maguknak.

– Van egy fickó a hintódban, Hattie!

Hattie meredten bámult a szóban forgó férfirra.

– Látom.

– Amikor befogtuk elé a lovakat, még teljesen üres volt.

– Így van. Az volt.

Miután előkészítették a nyilvánvalóan üres fogatot, nem egészen háromnegyed órára a Sedley-ház hátsó felhajtóján hagyták a sötétben, mert még felmentek, hogy az esti terveikhez megfelelően átöltözzenek.

A fűző megszorítása és a szemkihúzás között tarthattak, amikor valaki otthagya Hattie-nek ezt a felettébb nemkívánatos csomagot.

– Csak feltűnt volna, ha van egy fickó a kocsiban – gondolkodott hangosan Nora.

– Hát csak – válaszolta Hattie, nem értve, mi történhetett. – Micsoda szörnyű időzítés!

Nora bosszús pillantást vetett rá.

– Miért, szerinted van olyan, hogy valakinek kapóra jön egy összekötött férfi a hintójában?

Hattie sem úgy gondolta, viszont:

– Választhatott volna egy másik estét – felelte. – Jó kis születésnap ajándék, nem mondom! – Behunyorított a hintó sötét belsejébe. – Egyáltalán él?

Csak nehogy még a tetejébe halott is legyen, könyörgök!

Nem jött válasz. Aztán Nora elgondolkodva megszólalt:

– Miért tárolna bárki is egy halottat egy hintóban? – Megfeszült a válán a kocsiskabát, ahogy előrehajolt, és megbökte a szóban forgó férfitestet. Nem mozdult. – Nem mozdul – állapította meg egy lemondó vállrándítás kíséretében. – Lehet, hogy tényleg halott.

Hattie sóhajtvá lehúzta a kesztyűjét, behajolt a kocsiba, és két ujját a férfi nyakára helyezte.

– Biztos vagyok benne, hogy életben van.

– Mit csinálsz? – suttogta sürgetően Nora. – Még felébreszted!

– Nem is lenne az akkora baj – világított rá Hattie. – Akkor megkérhetnénk, hogy szíveskedjen kiszállni, és végre indulhatnánk.

– Na persze. Pont úgy is néz ki ez a vadember, mint aki rögtön engedelmesen odébbállna. Még a sapkáját is megemelné, és szép estét kívánná, nem ám bosszút állna.

– Nincs is rajta sapka – jegyezte meg Hattie, mert a titokzatos, ám feltehetőleg halott férfiről vonatkozó kijelentés többi részével nem tudott vitatkozni.

Szembetűnően széles vállú, keménykötésű fickó volt, és amennyire a sötétben ki tudta venni, nem olyan típusnak látszott, akinek a karján az ember lánya végiglejt egy báltermen.

Inkább az a típus, aki feldúlna és kifosztana egy báltermet.

– Mit érzel? – firtatta Nora.

– Nincsen pulzusa. – Bár Hattie nem igazán tudta, pontosan hol is keresse a pulzust. – De...

A teste meleg volt.

Egy halott márpedig nem az. És ez a férfi meg nagyon meleg volt. Mint a kandalló tüze télen. Olyan melegséget árasztott, amitől az ember lánya rájön, hogy mennyire fázik.

Elhessegetve magától ezt az ostoba gondolatot, Hattie lejjebb csúsztatta ujjait a férfi nyakán, egészen az inggallérjáig, ahol a kulcscsontja emelkedett... amin túl... az ing alatt... lenyűgöző domborulatok és lankák következtek.

– Érzel már valamit?

– Sss!

Hattie a lélegzetét is visszatartotta, de hiába. Megrázta a fejét.

– Édes istenem! – mondta Nora, de ez nem ima akart lenni.

Hattie szóról szóra ugyanígy érzett. És akkor egyszer csak...

Megvan! Egy kis rebbenés. Egy kicsit jobban odanyomta az ujjait. Most már határozott lüktetést érzett. Lassú, de egyenletes szívverést.

– Érzem már – mondta. – Életben van... Életben van – mondta ki még egyszer megkönnyebbült sóhajjal. – Nem halt meg.

– Remek. De ez nem változtat azon a tényen, hogy eszméletlenül fekszik a hintóban, holott mi indulnánk. – Nora rövid hallgatás után ismét megszólalt: – Itt kellene hagynunk. Mehetnénk a bricskával.

Hattie ezt a bizonyos utazást már három hónappal ezelőtt eltervezte. Ugyanis ezen az éjszakán kezdi meg élete huszonkilencedik évét. Az évet, amikor a saját lábára áll. Amikor kézbe veszi a sorsát. És volt egy nagyon konkrét terve, miszerint egy bizonyos időpontban egy bizonyos helyen kell lennie, amihez – a különleges alkalomhoz illően – már fel is öltözött. Ennek ellenére azonban, ahogy elnézte a hintójában heverő férfit, mindez lényegtelennek tűnt.

Sokkal lényegesebb lett számára, hogy megnézhesse a férfi arcát.

A hintóajtó kilincskébe kapaszkodva leakasztotta a kocsi hátuljában lógó lámpást, aztán amikor lendületet véve visszatért a kiinduló helyzetbe, Norával találta magát szemközt. Barátnője tekintete a hintó kivilágítatlan belseje felé villant, és megpróbálta jobb belátásra bírni barátnőjét. Oldalra biccentette a fejét.

– Hattie, Hagyjuk itt! Menjünk a bricskával!

– Csak egy pillantást!

– Megbánod, ha bekukucskálsz – mondta Nora, és most már helytelenítően össze is vonta a szemöldökét.

– Muszáj megnézmem! – makacskodott Hattie, miközben valamiféle elfogadható indoklácson törte a fejét, figyelmen kívül hagyva a furcsa tényt, hogy képtelen bevallani az igazat a saját barátnőjének. – El kell oldoznom.

– Nem szükséges – mutatott rá Nora. – Valaki úgy látta helyesnek, hogy az a legjobb, ha megkötözi. Ez nem lehet véletlen. – Hattie már nyúlt is a hintóajtó zsebében tartott tűzkőért. – És mi lesz a terveiddel?

Azokra még bőven marad idő!

– Csak egy pillantást! – ismételte meg Hattie.

Miután lángra kapott az olaj, rácsukta a kis ajtót, és a hintó felé fordulva magasra tartotta a lámpást, ami gyönyörű, aranyló fényt vetett a...

– Ó, te jó ég!

Nora visszafojtotta a nevetését.

– Na, mégsem olyan rossz ajándék?

Hattie soha életében nem látott még ilyen férfiasan szép arcot. A legszebb férfi volt a világon. Közelebb hajolt, hogy megcsodálhassa meleg, bronzbarna bőrét, a magas járomcsontját, hosszú, egyenes vonalú orrát, sötét szemöldökét és elképesztően hosszú, legyezőként szétterülő szempilláit.

– Miféle férfi...

Hattie-nek elakadt a szava, és hitetlenkedve megrázta a fejét.

Miféle férfi nézhet ki így?

Miféle férfi nézhet ki így, és hogy kerül az ő kocsijába, amikor Hattie Sedley-re sohasem volt jellemző, hogy egy ilyen jóképű férfinak akár csak a közelébe kerüljön?

– Bolondot csinálsz magadból – jelentette ki Nora. – Úgy bámulod, hogy még az állad is leesik.

Hattie becsukta a száját, de továbbra sem vette le a szemét a férfiről.

– Hattie! Mennünk kell. – Nem jött válasz. – Vagy meggondoltad magad?

A megjátszott közönnyel feltett kérdés hatására Hattie visszatért a valóságba. A tervéhez. Megint megcsóválta a fejét, és leengedte a lámpást.

– Nem.

Nora felsóhajtott, és csípőre tett kézzel benézett a kocsiba.

– Akkor te a lábánál fogva emeled meg, én meg a vállánál, rendben? – Egy mögötte lévő, sötét falfülke felé nézett. – Ott magához térhet.

Hattie szíve kalapálni kezdett.

– Nem hagyhatjuk itt!

– Nem?

– Nem.

Nora sanda pillantást vetett rá.

– Nem vihetjük magunkkal, csak mert úgy néz ki, mint egy római szobor.

Hattie elpirult a sötétben.

– Észre sem vettem.

– Meg sem tudtál szólalni!

Hattie megköszörülte a torkát.

– Azért nem vihetjük el, mert Augie hagyta itt.

– Azt te nem tudhatod – mondta Nora, és ingerülten összeszorította a száját.

– De tudom – felelte Hattie, miközben a férfi csuklójánál lévő kötélhez tartotta a lámpást. Egy gyors mozdulattal lejjebb vitte a bokájához, ami szintén össze volt kötözve. – Onnan tudom, hogy August Sedley egy nyamvadt Carrick-csomót sem képes megkötni, és attól tartok, hogy ha itt hagyjuk ezt a fickót, és kiszabadul, azon nyomban az én semmirekellő öcsém nyomába iramodik.

Ha pedig nem szabadul ki, ki tudja, mit csinál vele Augie. Amilyen vakmerő az ő öccse, épp olyan féleszű is, és ez a kombináció rendszerint Hattie beavatkozását igényelte, ami történetesen jelentős mértékben hozzájárult ahhoz a döntéséhez, hogy huszonkilenc évesen a saját életét akarja élni. Erre tessék! Az átkozott öccse mindent tönkretesz!

Ekkor, mit sem sejtve Hattie gondolatairól, megszólalt Nora:

– Lehet, hogy most éppem eszméletlen... de nem úgy fest, mint akit olyan könnyű helybenhagyni.

És akkor a barátnője még finoman fogalmaz, gondolta sóhajtva Hattie. Miközben a hintóba hajolva visszaakasztotta az immár világító lámpást a kampójára, kihasználta az alkalmat. Tekintete hosszasan elidőzött a hintójában talált férfin.

És volt még valami, amit Hattie Sedley élete huszonnyolc éve és háromszázhatvan négy napja alatt megtanult. Mégpedig az, hogy ha egy nőnek problémája van, a legjobb, ha megoldja, mégpedig ő maga.

Beszállt a hintóba, óvatosan átlépte a padlóján fekvő férfit, majd visszanezett a felhajtón ácsorgó, elkerekedett szemű Norára.

– Akkor gyere! Majd útközben megszabadulunk tőle.

Második fejezet



AZ UTOLSÓ EMLÉKE AZ VOLT, HOGY FEJBE VÁGTÁK.

Valójában számított a lesből érkező támadásra, ezért hajtotta ő a szállítókoscsit. Hat erős ló húzta a hatalmas, acélból készült vagon, ami tele volt likőrrel, játékkártyával és dohánnyal. Mayfairbe tartott. Éppen az Oxford utcán kelt át, amikor puskalövést hallott, amit fájdalmas kiáltás követett. Az egyik kocsikísérőjét érte találat.

Megállt, hogy megnézzze, mi történt az embereivel. Hogy megvédje őket. Hogy bosszút álljon azon, aki rájuk támadt.

Egy fiú feküdt az utca kővén. Alatta vérfolt. Miután a másik kísérőt elküldte segítségért, lépéseket hallott a háta mögül. Megpördült, kezében a dobótőrével. Elhajította. Kiáltás hangzott fel a sötétből, ahogy célba talált.

Azután jött az az ütés. A fejét érte.

És onnantól minden megszűnt körülötte.

Aztán egyszer csak arra eszmélt, hogy valaki kitartóan pofozgatja – nem olyan erősen, hogy fájjon, ahhoz viszont elég határozottan, hogy kellemetlennek érezze.

A szemét azonban nem nyitotta ki. Sokéves gyakorlata volt abban, hogy alvást színleljen, miközben információt gyűjt a környezetéről. A lába össze volt kötözve, ahogy a keze is a háta mögött. Ettől annyira megfeszültek a mellkasán az izmok, hogy csukott szemmel is rájött, mi hiányzik róla. A tőrei. A nyolc ónixmarkolatú acélpenge. Ellopták mindet a mellkasára csatolt táskával együtt, amiben tartotta őket. Túltette magát az első sokkon. Legyőzte magában a dühét.

Saviour Whittington, akit London legsötétebb utcáin Beastként, azaz Fenevadként ismertek, nem dühöngött. Ő bosszút állt a sérelmeiért – viszszakézből, pusztítóan, könyörtelenül.

És ha a támadók kioltották volna egy embere életét, azaz olyasvalakiét, aki a védelme alatt állt... Nekik az életben nem lesz nyugodalmuk többé.

De először is ki kellett szabadulnia.

Egy mozgásban lévő hintó padlóján feküdt. Egy fényűző hintóban, ha inni lehetett a kárpit puhaságának a feje alatt, és egy jó környéken jártak – ezt a macskaköveken zötyögő kerekek andalító ritmusából következtette ki.

Hány óra lehet?

Kitalálta, mi legyen az első lépés. Annak ellenére, hogy meg volt kötözve, elképzelte, hogyan tehetné mozgásképtelenné a fogvatartóját. Elképzelte, hogy orrba fejeli. Hogy az összekötözött lábával jól belerúg a férfiba.

Ekkor újramezdődött a pofozgatás, majd egy suttagó hang szólalt meg:
– Uram!

Whit szeme kipattant.

A fogvatartó nem férfi.

Az aranyló fényár becsapta az érzékeit – mintha nem is a hintó hátsó sarkában himbálózó lámpásból jött volna, hanem a fölé hajló nőből.

Fent ült a hintó padján, és egyáltalán nem tűnt olyan veszedelmesnek, mint aki leüt egy férfit, majd utána jól megkötözve egy hintóba hajítja. Sokkal inkább úgy festett, mint aki bálba készül. Tökéletes megjelenés, tökéletes frizura, tökéletes színek – porcelánfehér bőr, feketén kihúzott szemek, telt ajkak, amiket épp csak annyira pirosított ki, hogy magára vonzza a férfiak figyelmét. És akkor még szemügyre sem vette földig érő ruháját. Kék volt, mint a nyári égbolt, és tökéletesen rásimult teltkarcsú alakjára.

Nem mintha ebből bármit is észre kellett volna vennie, tekintve, hogy mégiscsak megkötözte őt a hintójában. Meg sem kellett volna látnia formás idomait – derekának csábos vonalát, dekoltázsát. Tudomást sem kellett volna vennie gömbölyű vállának puha bőréről, ahogy a lámpás fényében aranylóan ragyogott. Nem lett volna szabad néznie arcának finom vonásait, duzzadtan pirosuló ajkát.

Semmit sem.

Összeszűkültek tekintettel meredt rá, mire a nő szeme – *létezik az, hogy lila?* *Miféle embernek van lila szeme?* – elkerekedett.

– Nos, ha a nézésének van bármi köze is a temperamentumához, nem csodálom, hogy megkötözték – szólalt meg, és kíváncsian oldalra billentette a fejét. – Ki kötözte meg?

Whit nem válaszolt. Biztosra vette, hogy a nő tudja a választ.

– Miért kötözték meg?

Válasz továbbra sem érkezett.

A nő egyenes vonallá préselte ajkát, és valami olyasmit motyogott, hogy: „*Akkor hagyjuk!*” Aztán hangosabban és határozottabban így szólt:

– A helyzet az, hogy rendkívül alkalmatlan időpontban sikerült érkeznie, mivel ma este szükségem van erre a hintóra.

– Alkalmatlan.

Whitből véletlenül bukott ki a szó, és mindkettőjüket meglepte.

– Alkalmatlan bizony – bólogatott mély meggyőződéssel a nő. – Mert most van Hattie éve.

– Micsoda?

A kérdésre a nő csak legyintett egyet, mint aki nem akar ezzel foglalkozni. Mintha ez most teljesen mellékes lenne. Holott Whit sejtette, hogy nem az. Ám kisvártatva mégis válaszolt:

– Tudja, születésnapom van. És, őszintén szólva, már elterveztem, mivel lepem meg magam, de ez nem volt benne... Bármiről legyen is szó. – Hosszú csend telepedett közéjük. – Ilyenkor boldog születésnapot szoktak kívánni.

Whit csak azért sem szólt egy árva szót sem.

A nő meglepve húzta fel a szemöldökét.

– Én meg még segíteni akarok magának!

– Nincs szükségem a segítségére.

– Tudja, maga meglehetősen goromba.

Whit alig tudta leplezni döbbenetét.

– Eszméletvesztésből tértem magamhoz... egy idegen hintóban... megkötözve!

– De azt azért el kell ismernie, hogy szórakoztató a társaság, nem igaz? – mosolyodott el a nő, mire egy gödröcske tűnt fel az arca jobb oldalán. Lehetetlen volt nem észrevenni.

Miután Whit nem válaszolt, így folytatta:

– Na, jó. Úgy látom, kötve hiszi. – Rövid szünet után hozzátette: – Látja, milyen szórakoztató tudok lenni? *Kötve* hiszi.

Közben Whit feszegetni kezdte a csuklója körül futó kötelet. Szoros volt, de azért engedett. Látott rá esélyt, hogy kiszabaduljon belőle.

– Azt látom, hogy milyen pimasz.

– Mások inkább elbűvölőnek találnak.

– Én soha semmit sem találok elbűvölőnek – válaszolta Whit kitarotán rángatva a köteléket, miközben nem győzött csodálkozni magán, hogy mi az ördög viszi rá, hogy szócsatát vívjon ezzel az állandóan csacsogó nőszeméllyel.

– Milyen kár! – mondta a nő, és ez őszintén is hangzott. De mielőtt Whit kitalálta, mit válaszoljon, folytatta: – De nem számít. Igenis szüksége van segítségre, ha nem is vallja be. És mivel jó alaposan megkötözték, és én vagyok az útítársa, attól tartok, velem kell beérnie. – Azzal a lábához guggolt, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, és könnyed, olajozott mozdulatokkal nekiállt kioldozni a kötelékeit. – Szerencséje, hogy értek a csomókhoz.

Miután Whit kiszabadult, végre kinyújthatta a lábát, amennyire a szűkös hely engedte. Elégedetten felmordult.

– Szóval más tervei vannak a születésnapjára.

A nő elpirult, és habozott.

– Igen.

Whit maga sem tudta, mi készíti rá, hogy folytassa a szópárbajt.

– Mégpedig?

Erre a nő mintha zavartan lesütötte volna azt a soha nem látott színű, hatalmas szemét, amelyet Whit el sem tudott volna képzelni magától.

– Olyan tervek, amikbe nem tartozik bele, hogy kihúzzam a csávából, akármibe keveredett is.

– Legközelebb, amikor leütem magam, igyekszem nem láb alatt lenni.

A nő megint elmosolyodott, és az a mosolygödröcske az arcán mintha arról tanúskodott volna, hogy érti a bennfentes tréfát.

– Meglátjuk. – Aztán, mielőtt Whit válaszolhatott volna, újra megszólalt:

– Bár én úgy gondolom, ettől nem kell félnem a jövőben, mert nyilvánvalóan más körökben mozgunk, így az útjaink nem keresztezik majd egymást.

– A ma este rácsáfol erre.

A nő arcán mélázó mosoly jelent meg. Whit akaratlanul is belefeledkezett. A hintó lassítani kezdett, mire Hattie kilesett a függönyön.

– Mindjárt megérkezünk – jelentette ki csendesen. – Ideje mennie, uram. Egyikünknek sem érdeke, hogy felfedezzék... ebben nyilván egyetértünk.

– A kezemet még nem oldotta ki – mondta erre Whit, tovább lazítva a kötésen.

A nő megcsóválta a fejét.

– Nem kockáztathatom meg, hogy bosszút álljon.

Whit a nőre emelte a tekintetét.

– Az én bosszúm nem kockázat, hanem bizonyosság.

– Efelől semmi kétségem. De nem kockáztathatom meg, hogy a bosszúja áldozata legyek. Ma este nem. – Azzal áthajolt előtte, és a hintó kilincse után nyúlt. Szinte már a fülébe beszélt a kerékörgés és a lódobogás közepette. – Mint már említettem...

– Tervei vannak – fejezte be a férfi a mondatot, majd felé fordult.

Ellenállhatatlannak érezte az illatát. Olyan volt, mint a mandulás piszkóka... Csábítóan édes.

– Úgy van.

– Mondja el nekem, mit tervez, és elengedem!

Úgyis megtalálja.

A nő ajkán ismét feltűnt az a mélázó mosoly.

– Maga módfelett arrogáns, uram! Hadd emlékeztessem rá, hogy itt én vagyok abban a helyzetben, hogy elengedhessem magát!

– Mondja el a tervét! – szólította fel ismét Whit.

A mondat parancsként hangzott.

Követte a nőben zajló változást, ahogy a kezdeti habozás után egyre kíváncsibbá válik, és egyre pimaszabbul viselkedik. Suttogó szavai már a megváltást jelentették számára:

– Talán inkább mutatnom kellene.

Istenem, ez az!

És ekkor a nő megcsókolta. Ajkát az ajkához nyomta, puhán, édesen, tapasztalatlanul. Íze, akár a boré. Ellenállhatatlan. Whit lázasan küzdött, hogy kiszabadítsa a kezét. Hogy megmutassa ennek a különös, kíváncsi nőnek, hogy nagyon is hajlandó segédkezni neki a tervei megvalósításában.

A nő azonban közben kiszabadította – egy rántás a csuklójánál, és a kötelek, mintha ott sem lettek volna –, a következő pillanatban pedig már el is

szakította az ajkát az ajkától. Whit kinyitotta a szemét, és egy pici zsebkést látott megvillanni a nő kezében. Meggondolta magát. Elvágta a köteleit.

Hogy a karjába zárhassa. Hogy folytathassa a csókot.

De mint figyelmeztette, neki más tervei voltak.

Mielőtt egy ujjal is megérinthette volna, a hintó lelassított egy kanyarnál, és Hattie kinyitotta a hintó ajtaját a férfi háta mögött.

– Ég önnel!

Whit ösztönösen átfordult a levegőben, behúzta az állát, hogy védje a fejét, és összegömbölyödött, még úgy is, hogy közben egyetlen gondolat zakatolt benne.

Elmegy.

Egy közeli kocsmá falá állította meg, szétrebbentve az odakint összeveődött férfiakat.

– Nocsak! – kiáltott az egyik, és odasietett hozzá. – Jól vagy, öregem?

Whit felállt, megrázta a karját, megforgatta a vállát, majd előre-hátra hintázva a sarkán ellenőrizte az izmait és a csontjait. Meggyőződött arról, hogy sértetlenül megúszta az esést, előhúzta két óráját a zsebéből, és rájuk pillantott. *Fél kilenc.*

– Ezt nevezem! Senkit sem láttam még ilyen gyorsan talpra állni! – mondta a férfi.

Vállon akarta veregetni Whitet, de megállt a keze a levegőben, mert amint az arcára nézett, elkerekedett a szeme. Felismerte. A szívéllyesség félelembe fordult, és a férfi hátralépett.

– Fenevad!

Whit, hallgatva a nevére, igenlően megemelte az állát, és megvilágosodott előtte a helyzet. Ha ez a férfi felismeri... tudja a nevét...

Megfordult, összehúzta szemét, és a sötét, macskaköves utca kanyarulatát bámulta. A sarkot, ahol a hintó eltűnt az utasával együtt a Covent Garden jelző kanyargós utcák labirintusának mélyén.

Elégedettség öntötte el.

Nem menekül előlem!

Harmadik fejezet



— **T**E KILÖKTEDE? – hült el Nora, miután Hattie kiszállt az üres hintóból. – Nem tudtam, hogy meg akarjuk ölni.

Hattie végigsimított a selyem álarcán, amit nem sokkal korábban vett fel. – Túlélte.

Elég sokáig nézett utána a hintó ajtajából ahhoz, hogy megbizonyosodjon róla. Ámulattal figyelte, ahogy földet érve bukfencet vet, majd talpra ugrik, mint akivel gyakorta megesik, hogy kihajítják egy mozgó járműből.

A történetek alapján Hattie ezt nagyon is lehetségesnek találta, ennek ellenére lélegzet-visszafojtva figyelte a férfit, amíg az sértetlenül talpra nem állt.

– Ezek szerint magához tért? – kérdezte Nora.

Hattie bólintott, és ujjait az ajkához érintette. Még szinte érezte a férfi határozott, puha csókját és valami más ízt is... Talán citromot?

– Na és?

Hattie a barátnőjére nézett.

– Na és micsoda?

Nora a szemét forgatta.

– Ki volt az?

– Nem mutatkozott be.

– Nem, persze hogy nem – válaszolta Nora rövid gondolkodás után.

De Hattie bármit megadott volna érte, hogy megtudja.

– Megkérdezhetnéd Augie-t. – Hattie tekintete a barátnőjére villant.

Csak mondta ki hangosan, amire gondolt? Nora elvigyorodott. – Elfelejtetd, hogy úgy ismerlek, mint a tenyeremet?

Nora és Hattie születésük óta barátnők voltak. „Sőt, talán már korábban is”, mondta mindig Nora anyja, elnézve őket, ahogy az asztal alatt játszadoztak a hátsó kertjükben, beavatva egymást a titkaikba. Elisabeth Madewell, Holymoor hercegnéje és Hattie édesanyja egyaránt az arisztokrácia peremére szorultak. Az előkelő körök egyiküket sem fogadták szívesen, mivel a színésznőből és a bristoli eladólányból csak a sors szeszélye folytán lett hercegné, illetve grófné. Arra voltak ítélve tehát, hogy barátnők legyenek már jóval azelőtt, hogy az uralkodó élethossziglani grófi címet adományozott Hattie apjának. Rokon lelkek voltak, és elválaszthatatlanok. Minden egy időben történt velük, beleértve a lányaik születését is. Nora és Hattie néhány hét különbséggel jöttek a világra, és úgy nőttek fel, mintha testvérek lennének, így aztán akarva-akaratlanul úgy is szerették egymást.

– Két dolgot mondok neked – folytatta Nora.

– Csak?

– Jól van. Egyelőre. De fenntartom magamnak a jogot, hogy többet is mondjak – helyesbített. – Először is: nagyon remélem, hogy igazad van, és nem öltük meg véletlenül azt a férfit.

– Nem – felelte Hattie.

– Másodszor pedig... – beszélt tovább levegőt sem véve Nora – legközelebb, ha így járunk, azt javaslom: hagyjuk az eszméletlen férfit a hintóban, és menjünk azzal a nyavalyás fogattal! Az én bricskámmal!

– Ha azzal mentünk volna, talán már nem is élnénk – csúfolódott Hattie. – Túl gyorsan hajtod azt az izét.

– Teljesen ura vagyok a járgányaimnak.

Amikor az anyjuk néhány hónap különbséggel meghalt – még ebben is testvérek voltak –, Nora náluk keresett vigaszt, amit az apjánál és a bátyjánál nem talált. Túl arisztokratikusak voltak ahhoz, hogy megengedjék maguknak a gyászt. Ám a Sedley-k, akik közembernek születtek, és olyan arisztokraták voltak, akiket egyáltalán nem tekintettek annak, nem küzdöttek ilyen problémával. Nora előtt mindig nyitva állt az ajtajuk, fenntartottak számára egy helyet az asztaluknál, és a lány hamarosan többször aludt a Sedley-házban, mint a saját otthonában, amit az apja és a bátyja lát szöveg észre sem vett. Ahogyan azt sem, hogy a saját járandóságából hintókat meg bricskákat vásárolt, amilyenekkel szinte csak a leghivalkodóbb dandyk rendelkeztek.

„Az a nő, aki ura a saját járgányának, ura a saját sorsának is”, mondogatta előszeretettel Nora.

Hattie erről nem volt teljesen meggyőződve, de azt elismerte, hogy nem árt, ha az embernek akad egy barátnője, aki különleges képessége révén ért a fogathajtáshoz. Különösen, ha az ember nem szeretné, hogy eljárjon a szája a kocsisoknak. Márpedig melyik kocsis tartaná azt magában, hogy kirakott két arisztokrata hajadont a Shelton utca 72. szám előtt? Nem számított, hogy első pillantásra nem is tűnt bordélyháznak.

De akkor is bordélyháznak hívják az ilyet, ha női vendégeket fogad?

Hattie úgy gondolta, hogy ez sem számít, de az elegáns homlokzatú épület egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek a férfiakat kiszolgáló megfelelőit képzelte. Tény, hogy barátságosnak meg hívogatónak tűnt, és már messziről fénylett, mint egy világítótorony. Az ablakok aranylóan ragyogtak, a kaput őszi színekben pompázó virágok keretezték, de még az ablakpárkányokon is virágládák sorakoztak.

Hattie-nek azonban nem került el a figyelmét, hogy bár az ablakok körben világítanak, az üvegeiket eltakarták, ami észszerűnek tűnt, mivel a bent zajló események bizonyára magánjellegűek.

Hattie újra ellenőrizte, helyén van-e az álarca.

– Ha bricskával jövünk, könnyen megláttak volna minket.

– Valószínűleg igazad van – ismerte el Nora egy vállrándítással. – Jól tetted, hogy kidobtad a hintóból azt a fickót! – vigyorgott.

Hattie felkuncogott.

– Nem kellett volna.

– Hát, most már nem megyünk vissza bocsánatot kérni tőle – intett Nora a kapu felé. – Na, mi lesz? Bemész?

Hát ez az! Hattie mély levegőt vett, és a barátnője felé fordult.

– Örültség?

Nora nem kertelt:

– Teljes mértékben.

– Nora!

– A létező legkellemesebb örültség. Komoly terveid vannak, Hattie, és meg kell tenned feléjük az első lépést. Utána már minden sínen lesz. És őszintén szólva, meg is érdemled.

Hattie-ben azonban alig érezhetően, de még mocorgott némi kétely.

– Neked is vannak komoly terveid, mégsem teszel semmi ilyesmit.

– Én nem szorulok rá – válaszolta kisvártatva Nora, megint vállat vonva.

A sors a gazdagság és a kiváltságok tetejébe egy olyan családdal ajándékozta meg, akiket nem zavart, ha mindkettőt arra használja, hogy tét nélkül élje és élvezze az életet.

Hattie azonban nem volt ilyen szerencsés. Belőle senki sem nézte volna ki, hogy beleveti magát a nagybetűsbe, pedig az előtte álló éjszaka után pontosan ez a szándéka, és ezt nem fog félni tudomására hozni a világnak.

De előbb még meg kell szabadulnia az egyetlen dologtól, ami megakadályozza ebben.

Ezért jött most ide.

– Biztos vagy benne, hogy ez... – fordult ismét Nora felé, amikor egy hintó érkezése félbeszakította a mondatát.

A lovak patáinak és a zörgő kerekeknek a zajától a saját szavait is alig hallotta. Három nő szállt ki nevetgélve a kupéból. Pazar selyemruháik csillogtak-villogtak, akárcsak az ékszereik és az arcukat elrejtő harlekinálarcok. Majdnem ugyanolyanok voltak, mint Hattie-é. Hosszú nyakukból, karcsú derekukból és széles mosolyukból ítélve nők lehettek.

Hattie nem volt az.

Hátrált egy lépést, és a hintó oldalához lapult.

– Nos, most már biztos vagyok benne, hogy ez az a hely – jegyezte meg Nora szárazon.

Hattie a barátnőjére szegezte tekintetét.

– De ők miért jönnek...

– Miért, te miért jössz ide?

– De ők bárkit...

Bárkit megkaphatnak, akit csak akarnak.

Nora szemrehányó pillantást vetett rá.

– Ahogy te is.

Ez persze nem volt igaz. A férfiak soha nem törték magukat Hattie után. Nem mintha nem kedvelték volna, hiszen szerette a hajókat meg a lovakat, volt érzéke az üzlethez, és volt elég esze is, így egy vacsora vagy egy bál alkalomával szórakoztató társaságnak bizonyult. Ám ha egy nő úgy néz ki és úgy gondolkodik, mint ő, a férfiak hajlamosabbak baráti alapon megveregetni a vállát, mint hogy egy szenvedélyes öleléssel a karjukba zárják. A jó öreg

Hattie-t... Már rögtön, az első báli szezonjában így álltak hozzá, holott akkor még egyáltalán nem is volt „öreg”.

Erről azonban nem szólt semmit, helyette Nora töltötte ki a csöndet.

– Talán ők is egy kis... szabadságot keresnek. – Kifigyelték, ahogy a nők bekopognak a Shelton utca 72. szám alatti kapun. Előbb egy kukucskaló-ablak nyílt ki, majd miután becsukódott, a kapu is. Elnyelte a nőket. Az utóca ismét csend borult. – Talán ők is kézbe akarják venni a saját sorsukat.

Ekkor egy fülemüle szólalt meg fölöttük, és szinte rögtön felelt rá egy másik, távolabbról.

Hattie éve.

– Akkor indulok – bólintott Hattie.

– Menj csak! – helyeselt a barátnője széles vigyorral.

– Biztos nem akarsz bejönni?

– Minek? – nevetett Nora. – Nekem ott nem terem babér. Arra gondoltam, addig kocsikázom egyet. Megkerülöm a Hyde Parkot, hátha sikerül megdöntennem a rekordomat.

– Jól van akkor. – Tudni kell, hogy Covent Gardennek még a legjobb része is London legrosszabb részei közé számít. – Két óra múlva ugyanitt?

– Itt leszek – biztosította Nora, majd mosolyogva megemelte kocsissapkáját. – Érezze jól magát, milady!

Minden a terv szerint haladt, nem igaz? A terv következő pontja pedig az, hogy most – az előtte álló új élet első éjszakáján – jól érzi magát. Búcsút int a múltnak, és kézbe veszi a jövőjét. Odabiccentett a barátnőjének, és elindult az épület felé... Tekintete a nagy acélkapura és az aprócska kémlelő-ablakra szegeződött, ami a kopogtatására azon nyomban kinyílt. Fekétén kihúzott, vizsgálódó szempár nézett ki rajta.

– Jelszó?

– Regina.

Az ablak becsukódott, a kapu kinyílt, és Hattie belépett.

Kellett némi idő, amíg a szeme hozzászokott a benti sötétséghez. A fényesen kivilágított homlokzathoz képest olyan hirtelen jött a változás, hogy ösztönösen az álarcához kapott.

– Ha leveszi, nem maradhat – figyelmeztette a kaput nyitó nő.

Magas, vékony és gyönyörű volt sötét hajjal, még sötétebb szemmel és olyan porcelánfehér bőrrel, amelyet Hattie még életében nem látott.

Elvette Hattie kezét az álarctól.

– Én...

A nő elmosolyodott.

– Tudjuk, ki maga, hölgyem, itt nincs szükség nevekre. Az ön inkognitójának megőrzése nálunk prioritást élvez.

Talán életében először mondták neki, hogy bármiben is prioritást élvez, gondolta magában Hattie. Ez pedig igencsak tetszett neki.

– Ó – válaszolta jobb híján, mert nem jutott eszébe más. – Nagyon kedves önöktől.

A nő megfordult, és egy vastag, nehéz függönyt félrehúzva a fogadóhelyiségbe vezette. A három nő, akiket Hattie odakint látott, hirtelen abbahagyta a beszélgetést, hogy szemügyre vegyék őt. Hattie egy közeli üres pamlag felé indult volna, de a kísérője visszatartotta, és benyitott egy ajtón.

– Erre parancsoljon, hölgyem!

Hattie követte.

– De ők korábban érkeztek.

A sötét hajú szépség telt ajkára megint finom mosoly ült ki.

– Nekik nincs előjegyzésük.

Hogy létezik, hogy valaki csak úgy, bejelentkezés nélkül felbukkan egy ilyen helyen? Hattie nem tudott efölött napirendre térni. Ezek szerint gyakran megfordulnak itt. Mi több, rendszeresen járnak ide. Ezek szerint élvezik a szolgáltatást...

Végigsöpört rajta az izgalom, miközben átmentek a másik helyiségbe. A terem nagy és ovális volt, mélyvörös selyem, aranyszín brokát és érzékien kék bársony dominált benne, az asztalon csokoládédesszerttel és aprósüteményekkel megrakott ezüsttálcák sorakoztak.

Hattie-nek megkordult a gyomra. Az idegesség miatt egész nap nem evett.

– Elfogad egy kis frissítőt? – fordult szembe vele szépséges kísérője.

– Nem. Szeretnék túlesni a dolgon. – A nő szeme elkerekedett. – Már-mint... úgy értem...

– Értem – mosolygott a kísérő. – Jöjjön utánam!

Hattie követte őt a kívülről megtévesztően kicsinek tűnő épület folyosóinak labirintusába. Egy széles lépcsőn felfelé menet nem tudta megállni, hogy végig ne futtassa ujjait a falakat borító ezüst indákkal hímzett zafírkék

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

selyemkárpiton. Nem kellett volna meglepődnie ezen a fényűzésen, elvégre egy vagyont fizetett az előjegyzés kiváltságáért.

Azt hitte, a diszkrécióért fizet, de úgy tűnt, az extravaganciát is belekalkulálták az árba.

Amikor felérve a lépcsőn egy jól megvilágított, zárt ajtókkal szegélyezett folyosóra kanyarodtak, a kísérijére pillantott.

– Maga Dahlia?

A Shelton utca 72. szám alatti épület egy titokzatos nő tulajdonában volt, akit az arisztokrata hölgyek csak Dahlia néven ismertek. Hattie is Dahliával levelezte le az időpontot, aki számos kérdést tett fel neki a vágyait és a preferenciáit illetően. Ezekre válaszolni is alig bírt, és közben lángolt az arca, elvégre a Hattie-hez hasonló nőknek ritkán adatott meg a lehetőség, hogy felfedezzék a vágyaikat, és kialakuljanak a preferenciáik.

De a mai nap után már volt elképzelése a dolgokról.

Egy kép rémlett fel előtte... A férfi a hintóban... aki eszméletlenül jóképű, majd amikor magához tért... csak még vonzóbbnak látta. Az az átható borostyánszínű tekintet! Mintha a lelke legmélyére látott volna. Azok a meg-megfeszülő izmok, ahogy a kötelékeivel küzdött! És a csókja...

De hát ő volt az, aki megcsókolta.

Mégis mi ütött belé?

Maga sem tudta.

De hálás volt ezért az emlékéért. A hangért, ahogy a férfi levegő után kapott meglepetésében, amikor ajkát az ajkához szorította. Az azt követő halk morgásért, ami minden porcikáját átjárta, mert világosan elárulta, hogy a férfi élvezi a csókot. Hogy szívesen eleget tett Hattie vágyának. Akinek – most már tudta – ő volt a preferenciája.

Az arcát megint elöntötte a forróság. Megköszörülte a torkát, és ismét a nőre nézett, akinek telt ajka titokzatos mosolyra húzódott.

– Engem Zevának hívnak, méltósága. Dahlia ma este házon kívül van, de ne aggódjon, a távollétében is gondoskodtunk mindenről az ön számára – folytatta a szépség. – Reméljük, elégedett lesz.

Azzal kinyitott egy újabb ajtót, és beengedte Hattie-t.

Hattie körülnézett a szobában, a szívverése felgyorsult. Nyelt egyet, hogy megszabaduljon a torkában keletkezett gombócérzéstől. Mindenáron